

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Wieczorek**

Protokolant: st.prot.sąd. Agnieszka Krzyżaniak

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko **K. Ś.**

o zapłatę

1. utrzymuje w całości nakaz zapłaty z dnia 04.04.2016 r.;
2. kosztami wniesionych zarzutów obciąża pozwanego w zakresie przez niego poniesionym.

A. Wieczorek

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2016 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniósł do tutejszego sądu pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego K. Ś. kwoty 321.857,35 zł wraz z odsetkami od kwoty 304.327,15 zł za okres od dnia 31 marca 2016 r. do dnia zapłaty wg stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej 10% w stosunku rocznym w dniu sporządzenia pozwu oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 24 czerwca 2013 r. zawarł z pozwanym umowę kredytu hipotecznego, zmienioną aneksem z dnia 24 września 2014 r. Powód podał, że na mocy tej umowy udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 340.996 zł wraz z odsetkami umownymi określonymi w § 7 pkt 2 umowy i § 7 pkt 3 umowy. Od kwoty kapitału kredytu niespłaconej w terminie wynikającym z harmonogramu spłat bank miał prawo naliczać odsetki karne według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, zgodnie z §7 umowy. Powód podał, że ten kredyt został zabezpieczony hipoteką na nieruchomości położonej w miejscowości D., dz. nr (...) dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Dalej powód wyjaśnił, że z powodu zaległości w spłatach powyższa umowa kredytu hipotecznego została przez bank wypowiedziana, a pozostała do zapłaty kwota kredytu postawiona została w stan natychmiastowej wymagalności, lecz pozwany nie spłacił zadłużenia wobec powoda. Powód podał, że wysokość zadłużenia na dzień wniesienia pozwu wynosi 321.857,35 zł. Powód wyjaśnił również, że pismami z dnia 20 listopada 2015 r. i 4 lutego 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia oraz zawiadomił o możliwości zawarcia pozasądowego porozumienia odnośnie spłaty zadłużenia. W dniu 21 grudnia 2015 r. na podstawie nagrywanej rozmowy telefonicznej zawarto z pozwanym porozumienie, które zakładało:

- 1) dokonanie wpłaty 35.000 zł w terminie do 31 stycznia 2016 r.,
- 2) dostarczenie do banku oświadczenia o poddaniu się egzekucji w formie aktu notarialnego w terminie do 31 stycznia 2016 r.,

3) dostarczenie do banku wniosku o ugodę z dokumentami poświadczającymi dochody w terminie do 31 stycznia 2016 r.

Powód podał, że w dniu 16 lutego 2016 r. na poczet zadłużenia została zaksięgowana kwota w wysokości 35.000 zł, ale z pozostałych warunków porozumienia pozwany się nie wywiązał. Dalej powód wskazał, że porozumienie stanowiło okres przejściowy do zawarcia umowy ugody z pozwanym. W związku z niewywiązywaniem się z warunków porozumienia wskazanych w pkt 2 i 3 powyżej i niezawarciem ugody, w ocenie powoda konieczne stało się skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. (k. 2- 5)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 4 kwietnia 2016 r. tutejszy sąd nakazał pozwanemu K. Ś. aby zapłacił w terminie dwóch tygodni na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwotę 321.857,35 zł wraz z odsetkami w wysokości stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 304.327,15 zł od dnia 21 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 11.067 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo wniósł w tym terminie zarzuty. (k. 65)

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości i wniósł o uchYLENIE nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że sponował raty zaciągniętego w dniu 24 czerwca 2013 r. kredytu i jednocześnie informował bank o zmianie swojego miejsca zamieszkania z T. do D. do budynku mieszkalnego, na który został zaciągnięty kredyt hipoteczny. Pozwany podał, że cały czas pozostawał w kontakcie telefonicznym i mailowym oraz osobistym z pracownikami banku lecz pomimo tego stałego kontaktu bank nie przekazał mu informacji o wypowiedzeniu umowy kredytu hipotecznego. Pozwany podał, że nie wiedząc nic o wypowiedzianej umowie kredytu cały czas sponował swoją należność z tytułu tej umowy. Pozwany wyjaśnił, że na początku 2016 r. skontaktowała się z nim pracownica banku i poinformowała pozwanego o zaległości w wysokości trzech miesięcznych rat, tj. 5.600 zł, a pozwany wykazując chęć spłaty kredytu i kontynuowania zawartej umowy z bankiem wpłacił dużo wyższą kwotę, która miała pokryć przyszłe raty kredytu, tj. kwotę 35.000 zł. Pozwany podniósł, że po dokonaniu tej wpłaty bank zaprzestał wszelkich kontaktów z pozwanym, nie kierowano do niego żadnego wypowiedzenia, ani tym bardziej wezwań do zapłaty pomimo tego, że powodowi był znany adres zamieszkania pozwanego. Zdaniem pozwanego zważywszy na okoliczności sprawy, a także na to, że pomimo stałego kontaktu pracowników powoda z pozwanym, którzy nie zakomunikowali mu faktu wypowiedzenia umowy kredytu hipotecznego należy stwierdzić, że wypowiedzenie przedmiotowej umowy kredytu hipotecznego nigdy nie miało miejsca. Zdaniem pozwanego umowa kredytu hipotecznego cały czas obowiązuje strony i nie ma podstaw do tego by powód wszczywał postępowanie sądowe, a następnie egzekucyjne. Zdaniem pozwanego wszczęte postępowanie egzekucyjne należy uznać za niecelowe, a samo postępowanie sądowe za przedwczesne. Gdyż wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego przez powoda nigdy nie miało miejsca, tak samo jak wezwanie do zapłaty należności. (k. 157 – 159)

W odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty powód podtrzymał dotychczasowe żądania pozwu. (k. 216 – 220)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2013 r. powód zawarł z pozwanym umowę kredytu hipotecznego nr KH (...), zmienioną aneksem z dnia 24 września 2014 r. W umowie i aneksie pozwany jako adres zamieszkania podał „(...), (...)-(...) T.». Na mocy tej umowy powód udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 340.996 zł wraz z odsetkami umownymi określonymi w § 7 pkt 2 umowy i § 7 pkt 3 umowy celem dokończenia budowy domu jednorodzinnego w D. (62 – 260) na działce nr (...). Od kwoty kapitału kredytu niespłaconej w terminie wynikającym z harmonogramu spłat bank miał prawo naliczać odsetki karne według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, zgodnie z § 7 umowy. Kredyt został zabezpieczony hipoteką na nieruchomości położonej w miejscowości D., dz. Nr (...) dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Zgodnie z §15 ust. 3 i 4 umowy powód miał prawo wypowiedzieć tę umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od następnego dnia po doręczeniu drugiej stronie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy m.in. w przypadku braku spłaty pełnych rat

kredytu za co najmniej trzy okresy płatności i nieuregulowania zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania banku do zapłaty zaległych rat. Zgodnie z § 15 ust. 5 umowy najpóźniej ostatniego dnia okresu wypowiedzenia, pozwany zobowiązany był do spłaty wierzytelności banku w pełnej wysokości, a od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie pozwanego wobec banku stawało się wymagalne, a kapitał był oprocentowany wg zasad obowiązujących dla zadłużenia przeterminowanego. W umowie zastrzeżono także, iż wszelkie pisma w trakcie obowiązywania umowy bank przesyła na wskazany przez kredytobiorcę adres korespondencyjny, a przypadku niepoinformowania banku o zmianie tych adresów, na ustalone przez bank adresy zamieszkania (§ 16 ust. 4 umowy).

Z powodu zaległości w spłatach powodowy bank, pismami z dnia 24 września 2015 r., skierował do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Pisma zawierające oświadczenia o wypowiedzeniu umowy bank skierował na adres „ul. (...), (...)-(...) D.”, „ul. (...), (...)-(...) P.”, „(...), (...)-(...) T.”. Pismo skierowane na adres „ul. (...), (...)-(...) D.” zostało odebrane w dniu 28 września 2015 r. przez M. K., konkubinę pozwanego. Pozostałe pisma wróciły z adnotacjami odpowiednio „nie zastano” oraz „adresat nie podjął w terminie”.

Następnie pismami z dnia 20 listopada 2015 r., również skierowanymi na adresy „ul. (...), (...)-(...) D.”, „ul. (...), (...)-(...) P.”, „(...), (...)-(...) T.” powód, w związku z wypowiedzeniem umowy, wzywał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni należności, która na dzień sporządzenia pisma wynosiła 345.873,96 zł. Jednocześnie bank informował o możliwości zawarcia porozumienia odnośnie spłaty zadłużenia które mogłoby skutkować rozłożeniem zadłużenia na raty. Pisma te wróciły z adnotacjami „adresat nie podjął w terminie”, „adresata nie zastano”, „nie podjęto w terminie”. Analogiczne wezwania skierowano do pozwanego w dniu 4 lutego 2016 r. Pisma te również wróciły do adresata.

Na dzień 21 marca 2016 r. w księgach rachunkowych powodowego banku figurowało zadłużenie pozwanego w wysokości 321.857,35 zł, w tym 304.327,15 zł z tytułu kapitału, 4.900,61 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych za okres od 27 lipca 2015 r. do 2 listopada 2015 r. oraz 12.629,59 zł tytułem odsetek karnych za okres od 26 lutego 2015 r. do 20 marca 2016 r.

Na dzień 30 marca 2016 r. oraz na dzień 19 lipca 2016 r. pozwany był zameldowany na pobyt stały w T. (62 -240) przy ul. (...).

W dniu 14 lipca 2016 r. pracownik powoda odbył wizytę pod adresem (...), (...)-(...) Ł.. W trakcie tej wizyty pracownik powoda nie zastał pozwanego, lecz rozmawiał z jego konkubiną, która potwierdziła, że pozwany pod tym adresem zamieszkuje. Tabliczka na budynku wskazywała nr (...), lecz pracownik banku został poinformowany, że prawidłowy numer to 1a. W trakcie rozmowy telefonicznej odbytej w tym samym dniu pozwany potwierdził, że adres (...), (...)-(...) Ł. jest jego aktualnym adresem zamieszkania.

We wniesionym w trakcie trwania postępowania piśmie z dnia 13 stycznia 2017 r. pozwany podawał adres (...), (...)-(...) Ł..

W styczniu 2017 r. zmieniono numerację domu zamieszkałego przez powoda na „(...)”.

W trakcie postępowania egzekucyjnego pozwany podawał adres (...), (...)-(...) Ł..

Dowód: umowa kredytu hipotecznego wraz z aneksem (k. 21 – 33), oświadczenia o wypowiedzeniu umów (k. 34 – 39), wezwania do zapłaty (k. 40 – 59), wyciąg z ksiąg bankowych (k. 6), raport salda i składowych (k. 7 – 13), wydruk z sytemu PESEL SAD (k. 60 – 62), protokół stanu faktycznego z dnia 19 lipca 2016 r. (k. 86), notatka z wizyty terenowej (k. 87), pismo pozwanego z dnia 13 stycznia 2017 r. (k. 91 – 92), zaświadczenie (k. 109), dokumenty (k. 124 – 133, k. 140 – 149), zeznania świadka M. N. (k. 256 – 257)

Podczas rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z pozwanym w dniu 11 grudnia 2015 r. pracownik banku poinformował pozwanego o prawomocnym wypowiedzeniu umowy kredytu, postawieniu całej należności wobec banku w stan natychmiastowej wymagalności, braku możliwości spłaty wyłącznie zaległych przed wypowiedzeniem

rat i tym samym powrotu do systemu spłaty zgodnego z umową kredytu, o wysokości zadłużenia na dzień prowadzonej rozmowy, skierowaniu do pozwanego wezwań do zapłaty oraz ich treści, o sposobach porozumienia z bankiem po wypowiedzeniu umowy kredytu w zakresie dalszej dobrowolnej spłaty, jak również o możliwości skierowania przez bank sprawy do sądu, a następnie do komornika, w wypadku braku porozumienia odnośnie dalszej dobrowolnej spłaty.

W trakcie rozmowy telefonicznej w dniu 14 grudnia 2015 r. pozwany przedstawił deklaracje dalszej dobrowolnej spłaty, tj. wpłaty kwoty inicjującej zawarcie ugody w wysokości 35.000 zł w dwóch ratach – pierwsza w grudniu, druga w styczniu. Pozwany zaproponował wysokość raty miesięcznej w ramach ugody w wysokości 2.500 zł. Podczas rozmowy omawiane były okoliczności zawarcia umowy ugody, pozwanemu wskazana została konieczność złożenia wniosku o ugodę wraz z wymaganymi dokumentami.

Podczas rozmowy telefonicznej w dniu 21 grudnia 2015 r. zawarto z pozwanym porozumienie z terminem obowiązywania do 31 stycznia 2016 r. Przedstawione zostały warunki, których wypełnienia wymaga bank w ramach porozumienia, tj.:

- 1) dokonania wpłaty 35.000 zł w terminie do 31 stycznia 2016 r.,
- 2) dostarczenia do banku oświadczenia o poddaniu się egzekucji w formie aktu notarialnego w terminie do 31 stycznia 2016 r.,
- 3) dostarczenia do banku wniosku o ugodę z dokumentami poświadczającymi dochody w terminie do 31 stycznia 2016 r.

W trakcie rozmów telefonicznych przeprowadzonych z pozwanym w dniach 15 stycznia 2016 r. oraz 26 stycznia 2016 r. omawiana była kwestia wypełnienia przez pozwanego warunków porozumienia. Pozwany w obu rozmowach został poinformowany o terminie obowiązywania porozumienia, tj. 31 stycznia 2016 r. i o konieczności wypełnienia jego warunków w tym terminie. Pozwany potwierdzał wypełnienie warunków do końca stycznia.

W dniu 16 lutego 2016 r. na poczet zadłużenia została zaksięgowana kwota w wysokości 35.000 zł. W dniu 17 lutego 2016 r. w trakcie rozmowy telefonicznej pracownik banku potwierdził wpływ tej kwoty. Pozwany poinformował, że jest umówiony z notariuszem na złożenie oświadczenia o poddaniu się egzekucji w dniu 19 lutego 2016 r.

Pozwany nie dostarczył do banku oświadczenia o poddaniu się egzekucji w formie aktu notarialnego, nie dostarczył również wniosku o ugodę z wymaganymi dokumentami. Pozwany nie reagował na próby kontaktu telefonicznego ze strony banku oraz mailowego.

W konsekwencji powód podjął próbę kontaktu bezpośredniego z pozwanym poprzez wizytę pracownika terenowego w miejscu zamieszkania pozwanego. Podczas kontaktu telefonicznego ze strony pracownika terenowego banku pozwany odmówił spotkania. W dniu 14 marca 2016 r. pozwany poinformował pracownika terenowego, że kolejnego dnia wyśle wymagane dokumenty i potwierdzi to telefonicznie. Pozwany jednak nie wypełnił tych deklaracji.

Dowód: nagrania rozmów telefonicznych (k. 215), wiadomości email (k. 232), zeznania świadka N. B. (k. 255 – 256)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie, a wyszczególnionych w stanie faktycznym dokumentów oraz nagrań rozmów, które uznał za wiarygodne i którym nadał znaczenie jakie wynika z art. 244 i 245 k.p.c., oraz zeznań świadków N. B. oraz M. N., które uznał za wiarygodne.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. K. co do kwestii przekazania pozwanemu korespondencji z banku. Zważywszy, że do pozwu zostało doręczone potwierdzenie odbioru wypowiedzenia umowy kredytowej na którym widnieje podpis świadek M. K., jej tłumaczenia jakoby nie wiedziała w jaki sposób ta korespondencja została jej dostarczona oraz, że jej i pozwanemu nie została doręczona korespondencja dot. wypowiedzenia umowy nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Te tłumaczenia nie zostały poparte żadnymi innymi dowodami czy nawet argumentami

i w konfrontacji z przedłożonym przez bank potwierdzeniem odbioru korespondencji zawierającej wypowiedzenie umowy musiały zostać uznane za niewiarogodne.

Za niewiarygodne Sąd uznał również zeznania pozwanego. W części w jakiej zeznał, że nie wiedział o wypowiedzeniu mu umowy i był przekonany, że wpłata kwoty 35.000 zł na początku 2016 r. będzie skutkowałą zaliczeniem tej kwoty na poczet dwóch zaległych rat oraz na poczet rat przyszłych. Takie wyjaśnienia nie przekonały Sądu, gdyż, jak już wyżej wskazano partnerka pozwanego odebrała korespondencję z banku dot. wypowiedzenia umowy kredytowej, a nadto z przedłożonych przez bank rozmów telefonicznych z pozwanym wynika, że pozwany był również telefonicznie informowany o wypowiedzeniu umowy kredytowej oraz możliwości i warunkach ugodowego zakończenia sprawy. W świetle tych rozmów telefonicznych należało przyjąć, że pozwany wiedział o wypowiedzeniu umowy, a wpłaty 35.000 zł dokonał na poczet ugody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie bank domagał się zasądzenia od pozwanego niespłaconej kwoty kredytu hipotecznego wraz z odsetkami wynikającymi z zawartej przez strony umowy. Pozwany dla odparcia roszczeń powoda podnosił, że roszczenie nie jest jeszcze wymagalne, jest przedwczesne, gdyż bank nie wypowiedział mu skutecznie umowy kredytowej i tym samym nie można uznać, by cała niespłacona dotychczas kwota kredytu wraz z odsetkami była wymagalna i mogła być dochodzona na drodze sądowej. Poza tym pozwany nie kwestionował ani zaległości w płatnościach ani wysokości dochodzonej kwoty.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy koniecznym było zatem ustalenie czy oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy kredytowej zostało pozwanemu skutecznie doręczone. Oceniając tę kwestię Sąd brał pod uwagę zarówno adres jaki pozwany podał bankowi zawierając umowę kredytu oraz aneks do niej, okoliczność, że kredyt został udzielony na zakończenie budowy domu w D. oraz zawilości związane z numeracją budynków w D.. Sąd zauważył również, że bank kierując we wrześniu 2015 r. do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, pismo z tym oświadczeniem skierował pod trzy różne adresy, które bank znał jako adresy pozwanego. Zgodnie z art. 61 § 1 zd. 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W ocenie Sądu za takie oświadczenie w niniejszej sprawie należy przyjąć oświadczenie wysłane na adres „(...), (...)-(...) D.”, które jak wynika z potwierdzenia odbioru zostało odebrane przez konkubinę pozwanego M. K.. Należy zatem uznać, że z momentem odbioru tego oświadczenia przez M. K., a więc z dniem 28 września 2015 r., pozwany miał możliwość zapoznania się z jego treścią i tym samym, że umowa kredytowa została przez bank skutecznie wypowiedziana co skutkowało postawieniem całej kwoty kredytu w stan natychmiastowej wymagalności. Jak już wyżej zaznaczono w części uzasadnienia dotyczącej oceny dowodów Sąd za niewiarygodne uznał tłumaczenia jakoby ta korespondencja nie dotarła ani do konkubiny pozwanego ani, że nie została przekazana pozwanemu. Zważywszy na okoliczność, że potwierdzenie odbioru tej korespondencji M. K. potwierdziła własnoręcznym podpisem, a nadto mając na uwadze, że w tym czasie pozwany i M. K. zamieszkiwali razem, tłumaczenia jakoby ta korespondencja nie dotarła ani do M. K. ani tym bardziej do powoda nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Przeciwnie przyjęciu, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dotarło do pozwanego nie może przemawiać również kwestia zawilości z numeracją nieruchomości w D.. Z przebiegu postępowania dowodowego wynikało, że dom zamieszkiwany przez pozwanego i jego konkubinę został wybudowany na nowym osiedlu, gdzie numeracja domów nie była jeszcze ustalona i gdzie był problem z obiegiem korespondencji. Zdaniem Sądu jednak z uwagi na potwierdzenie przez konkubinę pozwanego M. K. odbioru korespondencji pod adresem (...) własnoręcznym podpisem kwestia czy dom pozwanego był oznaczony numerem (...),(...)czy (...) nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że oświadczenie powoda o wypowiedzeniu pozwanemu umowy kredytowej zostało pozwanemu skutecznie złożone, a tym samym cała niespłacona kwota kredytu wraz z odsetkami stała się wymagalna i mogła być przez bank dochodzona na drodze sądowej i na podstawie art. 496 k.p.c. wobec faktu, iż pozwany nie kwestionował istnienia zadłużenia uzasadniającego wypowiedzenie umowy tj. faktu posiadania co

najmniej dwumiesięcznych zaległości w płatności oraz wysokości samego zadłużenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu, Sąd utrzymał w całości nakaz zapłaty z 4 kwietnia 2016 r. – pkt 1 wyroku.

O kosztach procesu w pkt. 2 wyroku Sąd, mając na uwadze obecną sytuację pozwanego, orzekł na podstawie 102 k.p.c. i obciążył pozwanego, poza kosztami wynikającymi z utrzymanego w mocy nakazu zapłaty jedynie kosztami wniesionych zarzutów w zakresie przez niego poniesionym.

SSO Agnieszka Wieczorek